

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – VIẾT BÁO

NGUYỄN THỊ THANH DUNG

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
(KHÓA 11, NĂM 2008 – 2012)

HÀ NỘI – 2012

LÀM MẸ

Tịnh hay nhìn thấy người đàn bà ấy. Đó là một phụ nữ trên ba mươi. Vận bộ quần áo rách rưới. Mắt lúc nào cũng ướt, người ta bảo những ai có mắt như thế khổ cả đời. Tịnh không chú ý đến những lời của người ở phố. Điều ám ảnh với anh suốt một năm qua đó là lúc nào xuống thị trấn cũng nhìn thấy một người đàn bà ngồi bên gốc mận cụt cạnh con ngựa thồ. Dù mưa hay nắng thị đều ngồi như thế. Không ai chú ý đến thị, kể cả những gã nát rượu ở khe núi cũng không buồn đếm xỉa đến sự có mặt của người đàn bà. Họ đồn thổi người đàn bà đó là con ma. Nó theo một người kinh về bản rồi không nhớ đường về xuôi nữa thế là cứ nằm lại thị trấn nhỏ này. Lại có một câu chuyện khác bàn về thị. Họ rỉ tai nhau kể rằng: Người đàn bà ấy ở dưới xuôi, lên làm dâu ở bản bên. Họ đuổi thị đi vì thị không thể làm mẹ được. Thượng đế ban cho thị được làm người nhưng mất khả năng làm mẹ. Cứ mỗi độ sinh nở xong chưa ấm chỗ đưa con lại bỏ thị mà đi. Thị dờ điên dờ dại... Người nhà mời thầy cúng về nhưng cũng không khỏi và trong một đêm mưa người ta cho thị uống một thứ lá, sau đó đưa thị đi nửa ngày đường rồi bỏ lại...

Vào những ngày xuân các chị em đi chợ xúng xính quần áo đẹp. Họ đi xuống phố dạo chơi, uống rượu, nghe khèn, nghe sáo, tìm bạn tình rồi họ sẽ nên vợ nên chồng. Tịnh đã từng được một cô gái theo. Đó là lần đầu tiên anh lên đây nhận công tác. Khi đã quyết tâm bỏ lại đằng sau những yêu thương nhưng nhớ. Suốt chặng đường dài anh không nói gì. Chỉ nhìn sang hai bên đường quan sát. Anh cầm cuốn sổ màu đen mà Chiều tặng và đọc những dòng chữ ấy nghiêng ngáu tới khi xe dừng lại ở thị trấn. Phố núi đúng ngày hội tình nhân, anh thấy các cô gái rực rỡ trong váy áo, các chàng trai cổ đeo vòng bạc tay cầm khèn thổi say sưa. Anh đang ngơ ngác thì một người con gái đến kéo anh đi. Anh chưa hết ngỡ ngàng thì đã ở tận trong thung lũng....Sau

này phải mất một thời gian dài anh mới hiểu hết những tục lệ của người miền ngược và thú vị hơn, giúp anh lại chính là cô học trò nhỏ Seo May. Người làm anh bàng hoàng trong lễ hội tình nhân năm đó.

Ngôi lán Tịnh sống cách thị trấn khoảng mười lăm cây số. Mỗi lần xuống công tác Tịnh đều phải đi bộ mất nửa ngày. Hơn nữa phải lội qua con suối Nậm. Vào những ngày mưa nó gầm lên dữ dội. Tịnh nhớ, lần thứ hai ra thị trấn do quá chén với cán bộ huyện khi về tới bìa rừng thì mưa. Tiếng côn trùng kêu râm ran, tiếng nước chảy ào ào. Một tiếng sau lũ về. Con suối cạn biến mất. Trước mắt anh là một dòng lũ khổng lồ réo ầm ầm như nạt nộ, như hăm dọa. Tịnh đi ngược trở ra khe suối. Anh leo lên một cái cây lớn có những cành trườn ngang mặt đất. Anh vắt người lên thân cây rồi ngủ. Tiếng mưa rơi lộp độp. Tiếng lá lạo xạo. Mất thú rừng sáng như sao. Anh lạnh người. Chờn vờn trong khi hơi men đang ngấm.

Công việc của anh gắn với những thầy cô cầm bản dạy chữ. Chỉ có điều anh ít lên lớp thường xuyên vì phải xuống phố giải quyết công việc. Tịnh cũng một mình một lán, tự túc sinh hoạt. Không có bất kì sự ưu đãi nào. Anh nghĩ công việc của mình ít ra cũng vui vẻ hơn khỏi những kẻ vô tích sự suốt ngày chỉ biết ăn chơi. Tịnh chán ngán cảnh bon chen nơi phố phường. Khi nhận công tác trên này chính sếp của anh đã phải nhắc đi nhắc lại về quyết định ấy. Sếp vẫn muốn anh ở lại vì trong cơ quan này anh là người nhiệt tình với công việc, có năng lực trong quản lý. Tịnh không nói nhiều. Anh chỉ nhỏ nhẹ tỏ vẻ như chính cái móc bẻ ngoài mà anh từng che đậy. Ý nghĩ phố phường không phù hợp với mình đã len lỏi trong anh. Và anh quyết định ra đi.

Người ủng hộ anh là Chiều. Cô bạn mà anh yêu từ thời trung học. Cô ấy vừa là bạn vừa là người anh yêu mến. Chiều ra đi cùng đợt với anh. Chiều đi liên xô nghiên cứu. Anh thì ở trong nước làm công việc tỉ mẩn là theo dõi

những nét văn hóa những nét đặc sắc của người vùng cao. Đồng thời anh cũng phụ trách việc dạy học. Một công việc khó lòng phù hợp với những người nóng vội.

Người đàn bà ấy xuất hiện ngoài công trình khảo cứu của anh. Nhưng không hiểu sao chị ta xuất hiện trong Tịnh nhiều đến thế. Chị để trong lòng Tịnh nhiều ám ảnh.

Hôm xuống thị trấn gửi tài liệu về thành phố anh lại nhìn thấy thị. Ban đầu anh thấy người đàn bà ngồi ở gốc mạn. Thị ngồi im như tạc. Không hiểu sao Tịnh lại có thể ngồi trước một cái lán dành cho khách uống chuyên uống rượu ngô, ăn thắng cố để nhìn thị lâu đến vậy. Mặt thị hơi cúi. Đầu đội tấm khăn hoa màu tím tím. Bộ quần áo thị mặc trên người đã quá rách. Những sợi vải vụn vụn sắp sửa bung tuột. Mưa lâm thâm bay. Từng chấm nước bám trên tóc thị. Hoa mạn nở vội trong mưa. Những cánh hoa tàn rơi lả tả. Hoa rắc khắp người, hoa bám đầy trên tóc. Hoa rơi xuống quần áo. Tịnh nhìn người đàn bà. Anh thấy toát lên một vẻ đẹp. Anh không thể diễn tả được. Anh ao ước mình là một nhà văn, một họa sĩ, một nhà nhiếp ảnh. Như thế anh có thể lưu lại khoảnh khắc mà anh cho là tuyệt đẹp này.

Tịnh nghĩ người đàn bà này có nét gì rất lạ. Khi qua gốc mạn anh cố gắng nhìn thị một cách kỹ lưỡng. Anh đi vụt qua thị khi đã nhận ra đôi mắt trong veo nhìn về một phía.

Tịnh thường thức khuya. Mùa đông vùng cao dài và buồn thê thiết. Thói quen duy nhất của anh là ngồi uống trà. Tiếng thú rừng lạc đàn kêu khản đặc. Trong vô thức anh thấy mình giống con thú hoang.

Tịnh về bản. Anh lội ngược dòng nước. Khi đi qua những đoạn ghềnh anh vẫn thấy những dụng cụ các chiến sỹ thời chiến để lại. Họ găm tạc vào từng đoạn suối, từng gốc cây. Anh đi đến nửa đường thì trời đổ mưa. Anh vội tạt vào gốc cây cổ thụ gần đó. Gốc cây to nhưng thân thì bị rỗng ruột. Anh

ngồi chờ mưa tạnh. Anh nghe Seo nói đó là gốc cây thiêng. Chính cô đã nhìn thấy ma. Đó là những con ma còn khá trẻ. Thịnh thoảng chúng vẫn cười đùa rúc rích. Nghĩ lại anh thấy lạnh người. Anh đâm hoang mang. Đường về lán đi kiêu gì cũng phải đi qua gốc cây đó. Muốn tránh cũng không tránh được. Thôi thì đành vậy! Anh cười.

Anh qua thị trấn thì trời đã tạnh. Người đàn bà ngồi bên gốc mạn cụt. Thị không ngồi một mình. Con ngựa già ai đó buộc ngay cạnh làm cho bức tranh càng thêm cảm động. Tịnh thấy người đàn bà giống con ngựa thế!. Anh đi nhanh cho kịp giờ. Khi Tịnh về qua gốc mạn thì con ngựa và người đàn bà không còn nữa. Hoa mạn gặp mưa thì trút nhanh. Dưới gốc cây là những xác hoa lay lắt. Tịnh về đến con suối thì trời ngập ngừng. Anh đang loay hoay thì nghe tiếng cười khúc khích. Anh giật mình. Lời Seo nói cứ lảng vảng đâu đây khiến anh rờn rợn. Anh nhìn vào gốc cây thì thấy hai mẹ con nhà khi đang ngồi bắt chấy cho nhau. Khi mẹ xoa xoa tay vào khi con để rũ nước. Nhìn xa có người làm tưởng mẹ đang ngồi xoa đầu con. Tịnh giật mình. Anh đánh bạo lội qua con suối về lán.

Anh ngồi thần thờ một lát. Màn đêm bao vây tất cả. Anh cảm nhận rõ từng âm thanh. Người đàn bà xuất hiện trong anh như một sự thôi thúc. Nhiều khi anh nghĩ người đàn bà giống như con ma như lời người dân nói. Cũng có khi anh thấy người đàn bà giống một con thú hoang, lại có khi anh thấy người đàn bà giống như một thiên thần.

Chợ phiên này Tịnh lại xuống núi. Như mọi khi anh vào lấy thư của Chiêu và bè bạn. Khi qua gốc mạn anh vẫn nhìn thấy người đàn bà. Hôm nay thị khác lắm, sắc mặt buồn thảm. Không biết người xuống chợ cố tình hay vô ý mà cột con ngựa già chung với gốc người đàn bà ngồi. Con ngựa mù gầy dơ xương lông khô đét dựng ngược càng khiến cho bức tranh thêm buồn. Tịnh định khi tan chợ anh sẽ theo sát người đàn bà này. Nhưng khi tan chợ

anh lại không hề thấy người đàn bà ấy nữa. Con ngựa mù cũng không còn ở đó anh thấy mình chông chênh hụt hẫng. Anh với mắt tìm khắp chợ mà không thấy.

Tịnh về đến con suối thì gặp một nhóm người. Họ đang đào bới ngay cạnh gốc cây cổ thụ. Nhang khói bay nghi ngút. Anh thấy lạnh người khi người ta đào hài cốt của chiến sỹ lên. Vậy mà gốc cây đó anh vẫn hay ngồi nghỉ chân thậm chí là anh đã trú chân khi trời mưa bão. Anh nhìn thấy dáng mẹ con nhà khi ẩn hiện trong vòm cây cổ thụ rồi mất hút.

Đêm ấy anh không tài nào chợp mắt được. Anh không phải là người mê tín nhưng anh vẫn nghĩ thỉnh thoảng lại có con ma nhỏ theo anh về. Anh khẽ đi ra suối. Trăng sáng vàng vạc. Anh giật mình khi giữa hòn đá trầu là một người phụ nữ địu con. Anh chết lặng khi cái dáng gầy gò ấy lồm cồm bò về phía rừng.

Gần sáng trời mưa to sấm ầm ầm. Sét rạch ngang trời. Tịnh thấy buồn và cô đơn lắm. Anh thấy mình bơ vơ. Anh nhớ người yêu, nhớ thành phố. Ngày mai anh sẽ hoàn tất công việc rồi về thành phố. Anh biết qua đêm nay mình sẽ có lỗi với cô học trò nhỏ của mình, Seo sẽ khóc và cũng sẽ bảo anh giống với những người trước đây. Họ hứa hẹn khá nhiều nhưng rút cuộc họ vẫn ra đi. Tịnh biết anh khó lòng giải thích với cô bé thông minh này. Nhưng anh cũng không thể làm khác.

Tịnh cầm toàn bộ giấy tờ xuống thị trấn. Qua một đêm mưa cây cối đổ dạt bệ rạc. Khi đi qua con suối Tịnh sững người. Cây cổ thụ bị sét đánh. Thân cây được chia ra làm hai nhánh một bên lá cây đen thui tàn lụi. Điều khiến anh kinh ngạc hơn là con khỉ già nằm chết ngay tại gốc cây. Nó đã cắn lưỡi chết. Bên cạnh nó là một cái hố đào khá sâu. Dưới hố là mấy cái bi đông và vài thứ khác của bộ đội. Cái hố này đối diện với cái hố hôm qua bị người ta đào cách nhau không xa. Con khỉ mẹ chết trong khi khỉ con vẫn còn

nằm ngoe nguẩy trên lưng. Nó chưa hề biết mẹ nó sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Anh chưa kịp về xuôi thì xảy ra chuyện. Người ta đào nhầm mộ khi. Ngay sau đó họ đã đưa trả lại khu rừng bộ hài cốt khi và đưa mộ người chiến sỹ về xuôi. Anh mang con khi nhỏ về lán nuôi. Con khi nhỏ quấy khóc như trẻ con. Nó còn non nên khát sữa, nhìn nó anh thương lắm. Ngày mai là chợ phiên anh sẽ mang nó xuống phố, mua sữa cho nó ăn. Cả đêm qua anh đã không tài nào chợp mắt. Anh đã định từ bỏ tất cả để về xuôi. Nhưng có cái gì đó níu kéo anh lại. Có sợi dây gắn kết rất chặt mà anh không thể ra đi. Ngày trước anh cũng từng được nghe những câu chuyện về ngải bùa. Người miền xuôi lên miền ngược dứt áo về xuôi là rất khó. Nên khi lên đây bạn bè anh đã đùa anh rất nhiều. Anh chỉ cười. Giờ anh thấy điều đó thật lạ. Anh đã tin là có bùa. Nhưng không phải do người khác bỏ mà do chính anh bỏ bùa mình. Bùa ấy là nhựa rừng, là con người và tình yêu giản dị nơi đây. Sáng dậy anh thấy lòng nhẹ nhõm. Anh đã thảo bức thư gửi về thành phố, tự cười khi tưởng tượng ra những khuôn mặt kinh ngạc của các đồng nghiệp. Họ sẽ xôn xao bàn tán về anh. Họ sẽ hi hả truyền tai nhau rằng anh bị bỏ bùa, bị giữ lại... Anh không nghĩ nữa nhoèn miệng cười thật tươi. Xách túi công văn giấy tờ xuống núi.

Anh bế con khi qua chợ. Người đàn bà ngược mắt dõi theo anh. Anh mua cho nó sữa của trẻ em. Mua ít chuối chín.... Con khi nằm ngoan lành không quấy anh nữa. Xong xuôi công việc anh trở về bản. Trời âm u gợi mưa đến. Khi anh qua suối thì mưa ào ào. Con khi bám chặt vào áo anh kêu thảm thiết. Nó bị mưa ướt hết. Cố gắng lắm anh mới băng qua phía bìa rừng về lán. Anh vội lấy khăn lau khô nhưng nó vẫn gào lên tru tréo. Nước mắt đổ ròn ròn ướt đầm. Anh vội đưa cho nó quả chổi. Con khi vút ngay xuống đất rồi ưỡn người tiếp tục khóc. Anh pha sữa cho nó nó cũng nhất quyết không chịu

uống . Nó cào tay, gạt đổ cốc sữa. Có lẽ nó đến con khát sữa. Nó thèm mẹ đầy mà. Anh trở nên thăm hại hơn khi nghĩ về điều tồi tệ sắp đến với con khi nhỏ. Tiếng gào lạnh lạnh lọt vào khe núi, bật lại nghe náo nùng. Anh ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt bất lực. Đúng lúc ấy thì anh giật mình bởi người đàn bà bên gốc mận. Thị theo anh từ lâu lắm rồi. Thị đã nhìn anh từ hồi nào mà anh không rõ. Nhìn thì ướm đến thăm hại. Nhưng ánh mắt thì lạ lắm. Ánh mắt như van lơn khổ sở. Thị nhìn con khi rồi nhìn anh. Anh gật đầu và đưa con khi cho thị. Con khi con im lặng, nó dụi đầu vào thị, hai mắt vẫn nhắm nghiền lả đi vì mệt. Thị đỡ con khi thuần thục. Đoạn thị khiến anh kinh ngạc. Thị vén bầu ngực trắng nõn căng tròn, đặt lên miệng con khi nhỏ. Con khi lần tìm, rồi nó như một đứa trẻ khó tính thấy mẹ thì nũng nịu. Nó nuốt ừng ực. Hai mắt tròn dần nhìn người đàn bà ấy. Trước người đàn bà anh như chết lặng. Con khi sau đó thì ngồi ngoe nguẩy, chạy về phía anh rồi lại về phía người đàn bà. Mọi hành động của nó ngây ngô đến buồn cười.

Người đàn bà ấy không nói được. Thị chỉ cười khi con khi con có những hành động ngộ nghĩnh. Nhìn thấy người đàn bà bên con khi nhỏ anh cũng chỉ nín lặng.

Phiên chợ này anh lại xuống phố. Anh không đi một mình nữa, anh đi cùng một người phụ nữ váy áo sắc sỡ đúng trang phục người vùng cao. Thị đi cạnh anh không nói gì, thị chăm chú nhìn, chăm chú quan sát, thì bế theo con khi, thỉnh thoảng thị lại nhoẻn miệng cười. Anh thấy lòng khó diễn tả. Anh nhìn xa xa, những cánh rừng mận trắng đang nở. Mưa rắc nhẹ như phun sương, anh liếc nhanh về phía gốc mận cụt . Không thấy con ngựa mù, không thấy người đàn bà cũ. Lòng rung rung.

LÃO

Người đàn ông ngồi giữa nhà. Bên cạnh là cái chai rượu nút lá chuối đã vơi đi quá nửa. Hai đĩa bát trắng sứ mẻ đựng vài lát chuối xanh, khế chua, sung chát. Gã tợp một ngụm rượu ngon lành. Ngửa cổ, lát chuối xanh chui tọt vào trong miệng. Không mùi vị, gã nhai nhệu nhạo. Gã cứ như thế cho tới khi con Văn đến bên lão, rúc rúc cái đầu vào nách trần của lão rên ư ử. Lão gà gà mắt nhìn nó. Bất giác, lão ngửa cổ lên cười. Con Văn thấy chủ như thế thì sủa lên mấy tiếng rồi bỏ ra ngoài.

Đêm khuya tĩnh mịch. Tiếng côn trùng râm ran phả vào bóng tối. Tiếng lá bạch đàn bị gió thốc va vào nhau ran rạt. Gã không có định nghĩa về thời gian đang chuyển động. Con say đã kéo gã về với những hình thù quái dị, ngả nghiêng. Lão thấy chao đảo mất thăng bằng.

Người đàn ông ấy vẫn hay cuốc đất vào những buổi sớm mai, chiều tối hay những đêm trăng sáng. Những rặng bạch đàn xanh tốt kia đều là của lão. Chỗ nào có bàn tay lão là cây bạch đàn cứ sinh sôi và lớn như thổi. Người trong làng đồn rằng, lão từng là lính, từng có gia đình, có vợ hiền.. Sau này, lão mất tất cả. Gia sản của lão là một chiếc ba lô. Một ngôi nhà nhỏ nằm ở cuối làng thọt lỏn trong rừng bạch đàn ngun ngút. Lão sống một mình cô lập với mọi người.

Tôi tách khỏi đám trẻ trong làng, lẻo đẻo men theo con đường mòn đến với lão. Điều mà tôi thích nhất ở lão là lão hơi đặc biệt, đôi khi còn có vẻ quái dị. Lão có cái xe đạp thống nhất cũ lắm. Khung sắt đen hoen gỉ bị

đập mốp cả tay lái. Tôi hay cười khi lão ngồi chế ra cái bàn đập bằng một mảnh gỗ thừa hay là cái chân chống bằng lõi thân cây bạch đàn nặng trĩch. Những lúc tỉ mỉ gò đẽo, lão không còn là lão trong những cơn say. Lão nhe hàm răng đen sì vì ám khói thuốc bảo tôi :

- Chú mày thấy tao cừ không?

Tôi gật đầu đồng ý. Lão lại than thở với tôi.

- Tao từng là lính thông tin đấy chú mày ạ. Cái gì tao cũng nghe thấy hết kể cả những âm thanh nhỏ nhất. Vậy mà ... Ở đời lại có những thứ không thể dễ dàng nghe thấy được. Lão lại thở dài.

- Sau này cháu sẽ làm kỹ sư !

Tôi tuyên bố như thế khiến lão cười. Lão phát mạnh vào lưng tôi và nạt yêu.

- Cha bố nhóc con. Chim bằng quả ớt, hay đáí dầm, sợ ma lại mơ làm kỹ sư à?

Tôi thần mặt, hơi giận vì bị lão bóc trần những tật xấu ấy. Tôi vênh mặt lên cãi. Nhưng lạ thật, lão chỉ cười và nhìn tôi âu yếm.

Cứ mỗi lần được lão cho ngồi lên chiếc xe cà tàng ấy, tôi lại ra sức nhún nhảy vui đùa. Lão dùng chiếc gối đầu cũ, đệm lên chiếc gác ba ga để tôi ngồi được thoải mái. Tôi ra sức gào thét, quay sang bên này rồi ngoảnh sang bên kia khiến chiếc xe chuyệnh choạng rồi lăn kênh xuống ruộng. Lão không hề mắg tôi mà quay sang ôm chặt lấy tôi rồi lăn qua lăn lại. Tôi và lão giống như hai chú cún con quấn nhau trên đồng rom khô. Lão khẽ phúi

bụi trên người tôi và nhặt mấy chiếc cỏ may bám trên lưng tôi. Nhìn lão ân cần và đáng thương lắm. Tôi ôm cổ lão lại cười sằng sặc.

Sau khi ở ngoài nhà lão về thể nào tôi cũng bị ăn những trận đòn như tử. Bố tôi là người làm lì ít nói. Bà ngoại tôi bảo những người như thế thường rất hay cục tính. Quả thật, mẹ tôi hay bị ăn đòn mỗi khi cha tôi cáu. Tôi nhớ có những lần đang bữa cơm bố tôi giận chuyện gì đó. Tức thì cả mâm cơm ào ra ngoài vườn. Mẹ tôi khóc thút thít vì tủi thân. Tôi chẳng dám khóc đứng nép nơi cánh cửa an toàn nhìn theo. Tôi rất sợ nhưng sau này tôi dạn đòn dần đi. Thỉnh thoảng trên mặt mẹ tôi lại có những vết tím, bầm dập. Đó là lý do vì sao mẹ tôi ít khi ra ngoài và khi nào đi đâu mẹ đều phải trùm khăn kín mặt. Tuổi thơ tôi ít nhiều là những tiếng khóc tiếng chửi tiếng quát mắng tiếng hăm hực không lý do.

Một lần từ nhà lão về. Tôi bị cha cột chặt vào gốc cây ổi, vẫn chưa định hình được sự việc thì cha lấy roi mây quất liên hồi, tôi đau đớn khóc thét lên.. Mẹ và nội. Hai người đàn bà quỳ gối van xin nhưng vô ích. Con lửa giận vẫn bốc lên ngùn ngụt. Ông đánh tôi như đánh kẻ thù. Tôi có cảm giác bố không còn đánh tôi nữa. Ông đang đánh về một thời ký ức xa xôi nào đó. Rất xa... Tôi đau tới mức vãi cả ra quần. Nước chảy xuống chân mặn và xót. Tôi giãy đành đạch. Trong khi đau đớn nhất tôi nghĩ tới lão nghĩ tới những con cá rô đồng bị lão đánh vảy giãy lên đành đạch trong một chiều mưa.

Mẹ tôi là người phụ nữ nhịn nhục nhưng trước hoàn cảnh ấy bà xông lên. Hai mắt vẫn đỏ bà nói như quát.

- Đánh tôi đây này. Nó không có tội. Anh đừng giận cá chém thớt.

Bố tôi đứng chết lặng. Mất thăng bằng. Chiếc roi trên tay vô tình tuột mất.

Tôi được giải thoát trong tiếng sục sùi của hai người đàn bà. Họ nhìn nhau rồi quay đi không rõ đồng cảm hay tủi hờn. Chỉ biết họ không muốn chạm phải nhau bằng những giọt nước mắt.

Mặt trời chiếu chênh chếch. Tôi nằm ra giữa sân nhà lão. Mùi hoa bạch đàn hăng hắc phả vào trong gió. Mùi hương đất bốc lên khô nồng. Mùi lúa nếp đang xa đưa lại dịu dịu. Cái chiếu trải trên nền đất mát mướt. Tôi trần như nhộng, nằm sấp xuống chiếu. Lão cũng cởi trần như tôi tay lăm lăm cầm chai rượu rết lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay rồi thoa lên những vết đỏ chằng ngang chằng dọc rồi ren nhuốm máu. Lão cười khà khà khi tôi xuýt xoa.

- Chú mày như thế nhằm nhò gì. Như tao đây này.

Lão kéo vạt chiếc quần đùi lên, để lộ rõ một vết sẹo to ngoạm mất gần nửa cái đùi. Tôi rùng mình không dám nhìn. Lão cười khoái trá.

- Hì hì tao suýt ngoẻo đấy chú mày ạ. Viên đạn ăn quá sâu lại bị nhiễm trùng, khoét hết thịt may mà không nằm lại chiến trường không thì giờ này đã mục xương.

Lão cười sáng khoái.

Lão bảo vết roi của tôi chỉ là vẩy mũi không ăn thua gì nhưng tôi vẫn cảm thấy nó đom đóm mắt. Thứ nước màu nâu ấy xoa tới đâu là tôi lại nảy lên như cá phải muối. Chỉ được dịp là lão lại vỗ đùi cười khà khà ra vẻ rất khoái trá.

Tôi để ý thấy lão có một cái ba lô con cóc màu xanh treo ngay cạnh nơi lão nằm. Thi thoảng, lão lại nhìn vào nó trân trân không chớp mắt. Lão có vẻ rất quý những vật dụng trong chiếc ba lô. Mỗi lúc rảnh lão hay lấy chúng ra ngắm nghía rồi lại cẩn thận cất đi. Lão nhớ lại những ngày chiến đấu oai hùng. Những tháng ngày mà theo lão nói thì cận kề với cái chết. Sự sống thật mỏng manh. Con người lão sống và hi vọng vào những điều giản dị nhất. Mặc dù giầu thật kỹ nhưng nó luôn hiện lên trong lão. Một lần tôi thấy lão cầm một chiếc ảnh bé xíu lên ngắm. Tôi ghé mắt nhìn thì thấy. Đó là tấm ảnh đen trắng có hình một người con gái rất nhỏ nhắn. Người con gái ấy đứng trước một rừng cây xanh ngút ngàn. Tôi hỏi lão người trong ảnh là ai lão chỉ cười nhưng trong khóe mắt lão ngân ngấn nước.

Tôi từng thấy lão vật vã trong cơn say trước một buổi chiều mưa rào rích. Giọng lão ướm mềm nhão nhoét. Lão nói đủ điều, tôi là thằng nhóc vô tình nhưng trở thành các bạn hữu chiến đấu của lão. Lão say và lão sống trong những năm tháng bom đạn với bao trăn trở suy tư. Lão vỗ vào vai tôi vút cổ tôi mà than thở: “Chú nên tha thứ cho mẹ con bé. Mình đi chiến đấu nó có cái khổ của người lính. Phụ nữ họ có nỗi khổ riêng. Cô ấy vì một chút nhẹ lòng mà mang tội phản bội. Chú hãy cho cô ấy một cơ hội. Con người ai cũng có lúc mắc phải lỗi lầm.”. Lão túm cổ tôi chán lão lại vớ được con Vàng Lão nhìn con vật vô tri mà than thở tiếp : “Phận người nhiều khi nó bạc lắm anh à. Hà hà như thằng Khôi hôm qua còn nhất quyết không chịu tha thứ cho con vợ nó. Thế mà hôm nay đã đi ngay rồi. Trước khi trúng bom nó không nói được lời nào. Nhưng em biết nó tha thứ. Đêm qua nó đã khóc ở ngoài suối. Cái thằng ! đến là yếu đuối.”. Rồi lão tiếp tục nhìn xung quanh. Lão tìm chai rượu. Nó đang nằm trong góc bàn. Lão với tay cầm ngửa cổ tu liên hồi. Rượu nồng nặc sôi thẳng vào miệng lão rồi tràn xuống cổ áo.

Choang! Lão nép cái chai vào góc tường rồi lão khóc tu tu. Lão khóc như một đứa trẻ. Trông lão thật tội nghiệp.

Lão cứ gật gù than thở như thế cho tới khi lăn kên ra ngáy khò khò. Tôi cũng ôm ngang bụng con Vàng nằm ngủ ngon lành. Mặc kệ cho ngoài kia mưa vẫn rơi rả rích. Con đường về làng trơn tuột nhão lầy. Những cây bạch đàn bị gió vít vào nhau kin kít. Chúng nhập lại với nhau rồi lại rời ra. Rũ rượi như người đàn bà điên đầu làng.

Sau trận đòn bạt tử ấy, cha không còn đánh tôi nữa. Mặc cho ngày nào tôi cũng chạy qua con đường mòn sang nhà lão. Lão hay kể chuyện cho tôi nghe đó là những lúc rượu đã ngà ngà. Lão uống lai rai từ chiều cho tới tận đêm khuya. Lão chỉ ngồi lải nhải một mình. Tôi ngồi cạnh lão ngủ gục từ lúc nào không ai hay. Trong giấc mơ tôi thấy lão cười. Lão khóc. Lão than thở.

Những câu chuyện khoảnh khắc không đầu không cuối. Ký ức lão mòn vẹt đi trong cơn say.

Tôi nằm ngủ ngon lành. Tiếng lão chập chờn mơ hồ ảo ảnh đan xen lẫn tiếng lá bạch đàn xào xạc. Đâu đó còn có tiếng sủa ủa ủa của con Vàng. Bất giác tôi nghe thấy tiếng cha tôi. Ông âm ừ trong tiếng nói say lảm nhảm của lão. Cha ngồi im, rất im thì phải. Không gian như đặc lại. Tiếng lão sao mà khàn khàn đục thối ! Lão gay gắt hơn trong chất xúc tác là men. Khiến người đối diện chỉ còn một cách là im lặng. Tôi giật mình bởi tiếng khóc đứt đoạn. Lão khóc. Cha ngồi im. Tôi chờn vờn như bị đưa vào ma trận.

Lão chở tôi lên thị xã bằng chiếc xe đạp cà tàng. Trước khi đi lão phải

ngắm đi ngắm lại bộ quần phục màu xanh giấu tí dưới đáy ba lô. Lão bảo tôi chỉnh sửa, nhìn lão rất giống bọn học sinh vỡ lòng học bài nghiêm nghị ngoài sân kho. Lão cẩn thận nhắc tôi lên xe. Đoạn lão bon bon đạp xe trên con đường nhỏ bằng cái đòn gánh. Lão lượn lách tránh những cái ổ gà rồi lão huýt sáo. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy lão vui như thế. Tôi bấu sát vào lão dí mũi vào lưng lão. Mùi vải lâu chưa mặc, mùi băng phiến chống rán nhấm hăng hắc. Mọi thứ của lão đối với tôi thật quen thuộc. Gần gũi. Hôm nay trông lão tươi tắn lắm. Không ai nghĩ đó là hình ảnh của lão như mọi ngày. Khác hoàn toàn với một gã chuyên ngồi uống rượu thâu trắng và lảm nhảm thâu đêm. Tiếng lão vọng vào đêm gấm nhảm không gian tĩnh lặng.

Lão của ngày hôm nay vui vẻ. Tôi quàng tay ôm chặt lão. Cảm giác thân quen thật khó tả. Lão cười và xoa tay lên đầu tôi. Tôi biết lão đang rất hạnh phúc. Tình yêu thương đôi khi là những cử chỉ thật âm áp.

Cây gạo đầu làng hiện ra trước mắt. Tôi bấu mạnh vào lão và reo lên. Lão đạp xe hồi hả. Chiếc xe đã quá cũ rên lên, vòng xích khô dầu kêu ken két. Lão bảo với tôi đi xe như thế mới vui tai mới không buồn ngủ. Tôi biết lão đùa. Lí do lão không muốn sửa xe vì lão không muốn vào làng. Lão kiêng kị khi nhắc đến nó.

Xa xa ngôi nhà của lão lụp xụp vừa tội nghiệp vừa buồn cười. Con Vàng đứng hóng ngay đầu ngõ thấy lão từ xa con vật lao vun vút rồi lại lẻo đẻo chạy theo xe về nhà. Tôi mừng quá. Suốt dọc đường chỉ hít hà ngửi mùi giấy. Những trang giấy trắng tinh, thơm phức. Có cả hình siêu nhân. Đây là món quà lão tặng tôi. Một bộ sách mới tinh thơm phức. Tôi cũng đắn đo lắm mới nhận nó. Nếu đi học thì tôi không được đi chơi nhiều như trước nữa. Nhưng được lên tận thành phố với lão thì tôi nhận lời ngay. Lão dựng

chiếc xe đạp vào gốc dâm bụt thì bác dậu tôi tắt tả ra tìm. Tôi tái ngắt mặt đi vì sợ, cả ngày hôm nay tôi đi với lão không xin phép ai. Tôi cúi nép vào lão. Nhưng bác tôi dường như không chú ý tới sự có mặt của tôi. Bác nói với lão.

- Anh vào ngay đi. Thím ấy đang trên bệnh viện huyện.

Lão hốt hoảng, từng động tác thừa thãi, lão không biết mình đang tìm cái gì. Lão luống cuống chạy vào trong nhà rồi lại chạy ra đến vài lượt. Đoạn cầm theo chiếc ba lô màu xanh. Lão đẩy tôi về phía bác rồi tắt tả đạp xe vào trong làng. Tôi đứng thần thờ ngơ ngác. Con Vàng đuổi theo lão ra ngoài đường rồi lại quay vào. Nó rúc rúc mõm vào chân tôi.

Mẹ tôi vào viện khi căn bệnh dim dăm bấy lâu đến thời kì phát tác. Mấy ngày nay mẹ tôi không ăn uống gì. Bà ngồi thần mặt nghĩ ngợi dăm chiêu. Làn da trắng mịn giờ vàng vọt bủng đi. Mẹ hay thở dài. Mồ hôi ở mặt và cổ vã ra đầm đìa. Có nhiều đêm bà ngồi một mình ngoài sân, thi thoảng bà ôm tôi vào lòng và khóc. Tôi không hiểu lí do nhưng tôi cũng dự cảm thấy có một điều gì đó kinh khủng sẽ xảy ra. Nghe bà nội tôi nói loáng thoáng với bác dậu thì lão là người đã cùng cha tôi đưa mẹ tôi vào bệnh viện. Đồng thời cũng là người chạy đôn chạy đáo lo cho mẹ tôi. Mỗi khi theo bà nội lên thăm mẹ. Tôi mừng rỡ khi gặp lão. Lão gầy đi nhiều. Khuôn mặt hốc hác, hai mắt lão tím thâm, trũng sâu vì mất ngủ. Lão ngồi cạnh mẹ sự lo lắng hiện lên trong mắt. Lão nắm chặt bàn tay gầy đút từng muỗng cháo nóng. . Lão thả cái nhìn xa xăm. Cha cũng ở đây. Tôi hơi ngạc nhiên. Tôi hỏi bà . Bà không nói chỉ thở dài.

- Sau này cháu sẽ hiểu.

Bố tôi nói gì với lão mà tôi không nghe thấy. Chỉ biết rằng lão bỏ về.

Cái dáng gầy gò ấy lại đạp xe trở về căn nhà lụp xụp. Bóng chiều như nuốt trôi tất cả. Nhỏ bé.

Hôm khai giảng bà đang trong bệnh viện. Bố tôi cũng phải chạy vạy khắp nơi lo tiền nong. Bà tôi nói: “Còn nước còn tát. Dù phải bán cả căn nhà.”. Hôm bố dẫn mấy người trên phố về tôi đã biết, sớm muộn gì ngôi nhà cũng mất. Tôi vẫn hi vọng vào một điều kì diệu như trong những câu chuyện bà kể. Tôi luôn tin bên mình còn có những ông tiên ông bụt. Nếu gặp chuyện không vui nhất định ông sẽ xuất hiện. Nhưng vào một ngày tôi không còn tin là có ông tiên nào hết. Đó là ngày căn nhà nhỏ bé của tôi bị bán đi. Đồ đạc của gia đình tôi bị vứt vào một góc. Bố tôi im lặng. Tôi khóc nức lên. Nằm giữa khoảng sân giấy giữa. Nước mắt nước mũi đổ dòng dòng. Tôi gào tới khi lả đi vì mệt. Bố khẽ nhắc tôi đứng dậy. Một giọt nước mắt vô tình rớt trúng má tôi. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời ông khóc. Bố nhắc tôi lên xe đưa tôi qua nhà lão. Bóng chiều đỏ quạch như máu. Tôi ngồi nắc nghen ngào. Đàng xa phía bãi tha ma một vài người đi gọi hồn tí tê. Ngôi nhà lão nằm run rẩy trong lùm cây.

Mẹ tôi yếu đi rất nhiều. Tôi ngả đầu vào chiếc giường sắt lạnh ngắt. Cảm giác vừa ấm áp vừa tủi hờn. Mẹ không nói gì chỉ ánh mắt là thể hiện mọi suy nghĩ. Mẹ muốn về nhà, người bệnh bao giờ cũng vậy khi thản nhiên đón nhận cái chết họ muốn được về nhà. Hai người đàn ông đứng hai bên, hai chiều tư tưởng hai suy nghĩ khác nhau. Họ bàn bạc tranh luận gay gắt rồi trầm tĩnh. Hai người có những mâu thuẫn những xung đột tưởng như không thể hòa hợp. Nhưng rút cuộc họ vẫn lắng nghe gạt bỏ những vụn vặt sang một bên và hành động sáng suốt. Đó cũng là điều mà phụ nữ không bao giờ làm được.

Lão dẫn tôi đến lớp đặt bàn tay nhỏ bé của tôi vào tay cô giáo. Lão ra về. Tôi thấy tủi thân và lo lắng, nhất là khi lão quay đi tôi thấy hụt hẫng chơi vơi. Lão nháy mắt nhìn tôi rồi leo lên chiếc xe cà tàng biến mất.. Tự dưng tôi mếu khóc.

Một hôm tôi đang chơi ngoài sân kho với các bạn thì lão đến. Tôi chưa kịp ngạc nhiên thì đã yên vị trên xe. Lão đi chiếc xe cà tàng. Chở tôi về đường nhà lão. Tôi nín thở. Lão im lặng tới mức khó hiểu. Tiếng thở dài của lão át cả tiếng gió chiều.

Ngôi nhà lão nhốn nháo người. Tôi nhảy vội xuống xe. Bố tôi khóc ngất đi... Bên cạnh đó mẹ nằm bất động..Tôi chợt hiểu ra chuyện gì. Cảm giác về điều kinh khủng nhất đã xảy ra. Tôi gào lên ôm chặt lấy mẹ. Bà nội tôi mếu máo chít dải khăn màu trắng lên trán tôi.

Mọi người sục sục nhìn tôi.

Mẹ tôi mất trên bệnh viện lại mắc bệnh nên theo tục lệ không cho đem vào trong làng. Họ bảo đưa vào làng mang theo tai họa. Tục lệ quê tôi là như thế ngàn đời nay vẫn vậy. Nên việc hậu sự nhất quyết phải để ở cổng làng. Lão không nói không rằng đưa mẹ tôi về chính căn nhà của lão.

Sau tang mẹ, bố tôi và lão có một cuộc tranh luận trao đổi gì đó... Trong bóng đêm tôi thấy bố im lặng. Không khí thật nặng nề. Đột nhiên bố nói:

“ Cô ấy mất rồi. Lỗi không thể đổ tại ai. Chiến tranh mà như thế. Ngày tôi đến với cô ấy cũng chỉ vì tôi tin vào cái giấy báo tử. Nhưng nào ai ngờ...

Khi anh xuất ngũ rất tiếc là tôi không có bất kì một cơ hội nào để nói chuyện với anh. Tôi cũng là một thằng đàn ông hèn hạ. Khi anh về tôi biết được cô ấy vẫn còn nhớ đến anh. Cô ấy sống khổ sở. Tôi cũng thế và tôi biết anh cũng không hơn gì. Vòng xoay định mệnh khiến cho cả ba chúng ta không thể nào thoát ra được. Tôi biết anh cũng hận chúng tôi lắm. Nhưng tôi cũng không thể làm khác được. Cu Thắng là con tôi nhưng tôi lại không có được tình yêu của nó. Sau này tôi mong anh hãy xem nó như là con anh. Tôi biết cô ấy cũng rất mong điều đó”.

Lão im lặng. Điều đó chứng tỏ lão đã tha thứ. Lão nuốt ực chén rượu còn lại đoạn lão nhìn cha. Cái nhìn nhẹ nhàng không căm phẫn không cay cú không hằn học. Đột nhiên lão cười. Nụ cười hiền khô. Lão nói:

- Nhà thì đã bán, cu Thắng cũng cần đi học. Anh cứ qua đây ở với tôi. Nhà cũng không dư giả gì.... Tôi muốn cô ấy ra đi thật thanh thản.

Lão khóc.

Bố ngồi lặng đi. Tôi nhìn thấy trong khóe mắt ông cũng ầng ầng nước.

Bóng đêm tràn ngập khắp nơi. Không gian đặc quánh. Tôi chờn vờn lao vào giấc ngủ. Tôi thấy lão cười bên cạnh con Văn liếm tay tôi.

TỘI LỖI

Thú thực tôi chưa gặp một gương mặt nào ám ảnh như thế! Xe tôi thường cất hàng vào thị trấn Phú Hải, mỗi chuyến hàng đều phải dừng ngay ngã ba chợ. Mỗi hàng lớn nhất của tôi là gia đình một thương gia người Sài Gòn. Anh ta cao to, người đậm, để râu con kiến, vừa dữ dằn vừa thô lỗ. Gã thường quát tháo nhân viên, nhổ bậy, và hay chửi tục. Người làm tuy bị quát mắng nhưng không ai bỏ việc. Họ thì thoảng có khen anh chu đáo và sòng phẳng. Thì ra những người lao động họ ưa điều ấy. Tiền giao hàng khi nào gã cũng sòng phẳng với tôi. Có chuyến gã động vốn không kịp, gã vẫn xoay cho đủ.

Giờ tôi ít quan tâm tới chuyện thiên hạ. Xưa thì có, hồi ấy tôi cũng làm công ăn lương cho nhà nước. Việc mình làm bao giờ cũng chẵn chu. Thấy người bị nạn cũng lao vào giúp, nhiều khi lòng tốt vô ý gây nên tội. Thằng Cương bạn thân thời nôi khổ của tôi bảo: Số mày rồi cũng khổ vì những chuyện đâu đâu. Cái thằng khác tôi một trời một vực, tính lù lì ít nói. Thường thì cạy mồm nó cũng không bao giờ chịu góp ý hay tham gia bất kì chuyện gì. Nhưng khi say nó lại thõ ra những lời chí lý nhất. Tôi kiểm chứng nhiều và tôi ngẫm cũng có khi tôi thấy rất đúng. Sau này, sai lầm nhất vẫn là để cho thằng đồng nghiệp khốn kiếp nó dụ được vợ mình rồi cả hai cùng cao chạy xa bay ra nước ngoài.

Kể từ đó, tôi ít quan tâm tới mọi thứ xung quanh. Tôi tự tách mình ra khỏi xã hội, tách ra khỏi guồng quay tuần hoàn ấy. Chỉ có tôi và thằng bạn là vẫn còn thời gian ngồi lại với nhau, lai rai khắp các con phố, ngẫm đủ sự đời. Nó cũng chẳng khá gì. Đấu tranh mãi mới cưới được một cô gái thuần quê

chất phác ven đô. Cả hai cùng nhau làm ăn nhưng mãi mà không sinh con. Chị vợ xót ruột đến bệnh viện thì nhận được hung tin. Vô sinh. Di chứng là do người cha đi chiến trường còn vương lại. Chị đau đớn héo mòn nửa năm trời. Người chị mòn rạc đi rồi không thuốc nào chữa được. Chị ra đi. Nhìn bạn, tôi không cảm lòng. Nghĩ đời sao đen bạc đến vậy. Thăng Cương hét lên một tiếng, rồi nắm tay vào tường. Kể từ ấy nó cũng lúc điên lúc tỉnh. Gia đình có ý đưa nó về nhà nhưng nó nhất quyết không chịu, nó nhất quyết sống trong căn nhà mà vợ chồng nó vẫn ở.

Tôi và nó gần bó với nhau nhiều hơn bởi lẽ. Chỉ có thể chúng tôi mới có thể bước tiếp những bước đời còn lại. Thói quen vô cảm với mọi thứ nó đã ngấm vào tôi.

Một lần chạy xe ngang quốc lộ. Chứng kiến chiếc xe tải ngang nhiên nghiêng lên một bà cụ già. Chỉ trong vài giây nhưng tôi đã sao chép toàn bộ vào trong bộ nhớ. Nhưng dường như nó cũng không can dự gì vào điều ấy. Một lát sau tôi vẫn thản nhiên đỗ xe ở một quán mà gọi món ăn bình dân mình thường dùng. Phần con của tôi lại được kiểm chứng nhất là lại kiểm chứng trong nghề lái thì thật là kinh khủng.

Một lần cũng đầu giờ chiều tôi cho xe đỗ ngay thị trấn. Trong khi chờ nhân viên bốc hàng tôi ngồi hút thuốc. Một thằng nhóc chơi bi ngay gốc cây gần đó. Nó có khuôn mặt hơi lạ. Một cái nốt ruồi to tướng ngay chính mũi. Nó có con mắt linh hoạt và lanh lẹ. Hai mắt chăm chú dõi theo viên bi đủ màu sắc. Đến khi viên bi dừng ngay chân tôi thì thằng bé nhìn tôi chăm chăm.

- Có chuyện gì không cậu bé?

- Không!

Tôi hơi bất ngờ vì câu nói lửng của nó nhưng rồi chợt trấn tĩnh. Ở cái thị trấn này những lũ trẻ lang bạt như nó nhiều vô kể. Người ta đồn rằng đây chính là nơi tập kết của bọn nhóc lang thang. Tôi cố trấn tĩnh nhìn thẳng nhỏ:

- Nhà cháu ở đâu?
- Không có nhà!
- Vậy cháu ở đâu?
- Không biết!

Chú bé vẫn giữ thái độ ngang bướng nên tôi cũng không hỏi gì thêm. Chiều muộn, chuyến hàng đã xong. Tôi đợi điều thuốc cháy dở rồi bước lại gần xoa lên đầu chú nhóc. Trong khi đó thằng bé vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Tôi thấy trong lòng có cảm giác bất an.

Lần khác, tôi lại đánh xe qua thị trấn. Thằng nhóc không còn chơi bi dưới gốc cây. Tôi cố ngồi nán lại. Gã chủ nhà liên mồm thúc khó lọt tai. Tôi vẫn đốt thuốc, những lúc giết thời gian tôi chỉ có cách đó. Bất giác tôi nhìn thấy chú nhóc hôm nào. Người đàn bà, vợ của gã chủ đang nói gì với nó. Người đàn bà không lộ rõ cảm xúc. Không phát vào mông trẻ khi mắc lỗi, cũng không mắng trẻ con. Người đàn bà chỉ nhìn vào thằng bé, nói nhỏ chỉ đủ nó nghe thấy, còn thằng nhóc nó nhìn hằm học xuống đất. Hai hàng nước mắt đỏ ròn ròn. Nó khóc. Tôi thấy vừa khó hiểu vừa bồn chồn.

Câu chuyện về thằng nhóc thi thoảng lại hiện về trong tâm trí tôi.

Một lần ngồi lai rai với Cương tôi có tâm sự về thằng nhóc ấy. Cương

nghe rất chăm chú. Chưa bao giờ tôi thấy nó nghe một câu chuyện dừng
dừng mà lại ngừng mọi hoạt động. Nó nhấp một ngụm rượu rồi thở dài.

- Chuyện người dừng, thôi mày!

- ỦNhưng...

Tôi định nói thêm vài câu nữa nhưng nghĩ lại thôi. Tôi giờ chẳng còn
cơ hội để mà lo lắng mà băn khoăn nữa. Nghĩ rồi hai thằng cười. Cạn chén!

Gần đây tôi hay ngủ mơ, những đoạn ngắn đứt quãng. Lúc nào cũng
thấy một thằng nhóc nhếch nhác, mà tôi lại thấy mình có tội lỗi gì rất lớn.
Tỉnh giấc tôi có nghĩ mãi mà chẳng hiểu nguyên do. Lật lại trí nhớ, những
chuyến hàng gấp, những khi say mèm tôi lao như điên.. Có khi nào tôi gây
lỗi lớn?. Những câu hỏi như thế ít nhiều khiến cho tôi mất ngủ liên miên.

Cương dờ chừng đòi chuyển vào Sài Gòn. Ban đầu tôi không đồng
tình với ý kiến đó. Xong nghĩ lại thấy cần thay đổi không khí một chút. Mọi
việc có thể khác, cuộc sống cũng có thể khác hơn. Tôi định bụng nêu vào
trong đó tôi sẽ từ bỏ nghề lái. Tôi sẽ sống cuộc sống yên bình không lo toan.

Tôi đánh nốt mấy chuyến hàng cuối. Gã chủ không mấy vui vì dầu sao
tôi cũng là mối hàng quan trọng. Lại làm ăn có uy tín. Thời buổi này kiếm
được một nơi như thế đâu phải dễ.

Hôm nay gã chủ ít chửi mắng nhân viên. Nhưng thói quen khắc nhô
linh tinh thì gã không thay đổi. Ruồi nhặng bay rình rình. Thằng nhỏ thông
chân trên bệ xi măng cạnh gốc cây. Hai mắt nó ưu tư. Thật không giống với
một đứa trẻ chút nào. Trông nó không còn vẻ hần học nữa. Tôi đưa cho nó
một quả táo, nó lắc đầu: Tôi động viên:

- Cho cháu đây!
- Cháu không thích!
- Cháu không thích ăn?
- Không! Bà cháu nói không ăn của người lạ.
- Vậy à? bà cháu đâu?
-

Thằng bé thở dài. Những lọn tóc hoe vàng khẽ run lên bần bật. Tôi đã biết mấu chốt ở đây nên đánh lảng qua chuyện khác.

- Kia là cha mẹ cháu?

-.....

Nó nhất quyết không nói. Quay lại nhìn người đàn bà có khuôn mặt thân nhiên. Chị ta ngồi mặc nhiên làm việc của mình. Bên cạnh chồng chị vẫn luôn mồm văng vặc. Tôi bật cười vì sự đối kháng ấy. Thằng nhỏ là cầu nối của cả hai nhưng dường như lỏng lẻo và rời rạc quá. Rồi tôi ao ước, giá thằng nhóc kia là con mình thì tốt biết mấy. Tôi sẽ chăm bẵm cho nó, sẽ quan tâm tới nó chứ không để nó bụi bặm như thế kia. Nếu vợ tôi để lại cho tôi đứa con thì có lẽ nó cũng bằng tuổi thằng nhóc. Nhưng cả hai đã biến mất. Một đoạn kí ức trong tôi bị bẻ gãy. Nhiều lúc tôi muốn nói lại, tìm lại, nhưng càng lúc càng rối , càng trở nên phức tạp. Anh luôn sống trong tâm trạng dồn nén lo âu. Có lúc tôi nghĩ tại sao từng ấy năm tôi lại có thể vượt qua được.

Thằng nhỏ nhìn tôi nghi hoặc. Tôi nháy mắt gật đầu. Nó đón đón bước lại gần. Cặp mắt non nớt của nó nhìn tôi đến tội nghiệp. Nó nhìn tôi hỏi:

- Tại sao người lớn hay thất hứa vậy chú?

- Thì cũng là do họ bắt đắ dĩ thôi!

Tôi hơi bất ngờ nên nói bừa một câu.

- Chú nói dối. Chú là người nói dối . Bà cháu cũng nói dối cháu?

- Tại sao bà cháu lại nói dối?

Thằng bé có vẻ xúc động. Hai tay nó nắm chặt. Nó bặm môi, rồi nó nói trong nước mắt.

- Bà đã hứa là đưa cháu đến ở với bố mẹ một thời gian rồi sẽ tới đón cháu về nhà. Nhưng bà cháu không trở lại.

- Chắc bà cháu bận việc quá ấy mà. Cũng có khi bà sắp đến đón cháu cũng nên.

Thằng bé nước mắt nước mũi dòng dòng. Nó gào lên:

- Bà cháu sẽ không quay lại nữa chú biết không?. Bà cháu đã đi xa rồi. Cháu nghe lén thấy Cha cháu nói với mẹ. Bà cháu bị xe cán trên đường về quê....

Nó vụt chạy. Tôi thấy trong cổ nghẹn đắng. Cảnh tượng xảy ra trong tâm trí tôi dáo trước hiện về. Kí ức đủ để lưu lại trong vài giây.

ĐƯỜNG VỀ

Tiếng chiếc radio ô cũ chạy rè rè câu được câu chẳng. Tiếng gió gầm gừ nạt nộ. Tiếng bà cụ già khan khàn hắt ra từ phía sau bếp. Chì bụng những chậu nước chuẩn bị tràn ra nhà đổ về phía ngoài sân. Những giọt nước bò qua mái ngói thủng, nhỏ tong tong xuống cái chậu nhôm. Hàn vẫn chưa về.

Ở ngã ba chợ Vại. Hàn hết đứng rồi lại ngồi, lòng như lửa đốt, đứng ngồi không yên. Anh rít thuốc lòn liên tục khiến cụ Lục cũng phải phát phì. Hàn mắt nhìn ráo hoảnh ra ngoài cửa. Cái động tác đứng lên, ngồi xuống tiếp diễn tới chục lần. Anh châm lửa hút thêm điếu thuốc nữa. Bàn tay chai sần lóng ngóng quệt mạnh khiến cái đóm gãy làm đôi. Cái thứ hai, thứ ba, thứ tư... Trên nền, vụn đóm gãy tứ tung. Cụ Lục nheo mắt gắt. Anh im lặng và lần này cái bàn tay vụng về kia đã không còn làm lãng phí những que đóm mỏng vệt ấy nữa. Anh rít một hơi, nheo mắt và nhả khói. Những sợi khói cong tròn quyện vào nhau trong chốc lát rồi biến mất.

- Mọi thứ năm rồi đấy! Thuốc chứ không phải cỏ rồi đâu!

- Nhưng mà tôi xót ruột. Bao sắp về.

Cụ Lục vẫn nheo mắt nhìn. Rồi đột nhiên cụ cười khùng khục.

- Như lão đây này. Bao nhiêu lần chết hụt có chết được đâu. Đời có số. Nói rồi lão lại vạch đùi lên kể huyền thuyên về chiến tích của mình. Lần nào mà lão chẳng tự hào về những chiến công hiển hách mà lão từng có trong quân ngũ. Vết cắt vệt đùi non kia chính là vết nhiễm trùng trong một lần phẫu thuật gấp đạn. Lão được chuyển ra khỏi chiến tuyến xác định rõ sẽ đi gấp tử thân. Ấy vậy mà lão lại không mảy may. Lão sống nhờ một bài thuốc nam vớ vẩn nào đó. Hàn không chú ý tới câu chuyện của cụ Lục nữa anh đang hướng về quê nhà.

Lúc anh đi vợ đã dặn: “Nhà mình nó yếu rồi. Hai cái quá giang bị mối xông, mè rui thì bầy lắm!...em sợ.... gần bão anh liệu mà về.”

Anh không thể nào quên những lời nói ấy. Bắt xe lên thành phố là anh nhập vào đám cửu vạn. Ban ngày theo anh em ra ngã ba chợ Vại tìm việc. Tối về ngủ tập thể với dân lao động. Nhiều hôm anh bị bọn phu khác đánh cho những đòn chí mạng. Ở cái thành phố đông đúc này kiếm được miếng ăn đã khó. Giắt được miếng cơm từ miệng thằng khác không phải chuyện đơn giản. Những đêm ở thành phố buồn và cô đơn. Cụ Lục là người đã cứu anh thoát chết. Mấy thằng thấy anh mới đến thì đánh phủ đầu. Chúng dùng gạch và tuýp xe phang thẳng vào đầu anh. Máu me be bét. Khi anh nằm vật xuống lề đường, từ trong túi áo rơi ra một tấm hình nhỏ xíu. Một thằng cu nhỏ tí mắt đen lay láy cười thật tươi. Hàn cố lê ra chộp lấy lại tấm hình mặc cho đám phu điên cuồng tiếp tục giáng những đòn cuồng nộ.

Thằng nhỏ khi anh đi đã phải đỡ hết cách. Nó không được bình thường như những đứa trẻ khác. Môi nó lúc nào cũng tái nhợt, mặt mày xanh xám. Nó bị hen từ nhỏ. Cứ khi thời tiết thay đổi là nó lại cò cữ. Nhìn nó thờ khò khè vợ chồng anh ứa nước mắt. Vợ anh sinh nó vào lúc đói kém và thiếu thốn nhất.

Thằng bé sinh đúng vào hôm trời mưa lũ. Bão quật đổ cây. Anh đi làm chưa về. Bà mẹ chồng già yếu lại đi thăm con gái ở xa đã mấy tuần nay. Một mình vợ vượt cạn, không ai giúp. Thằng nhỏ bị sặc nước ối. Nó tím ngắt không thở. Anh đi làm về bàng hoàng khi thấy vợ bất tỉnh, cạnh đó thằng cu tím tái. Anh vội đỡ lấy thằng bé, dây rốn hãy còn lằng nhằng giữa mẹ và con. Theo phản xạ tự nhiên anh dè răng ra mà cắn. Thằng nhỏ tím ngắt. Anh túm chân dóc ngược phát mạnh vào mông. Nó vẫn im lìm không động cựa. Anh bắt đầu mát bình tĩnh liên tục phát vào con. Thằng nhỏ vẫn bất động. Anh ôm con vào lòng ngồi phịch xuống đất. Chỉ trong khoảnh khắc

mong manh ấy. Thằng nhỏ bỗng dưng bật khóc. Anh không còn tin vào tai mình nữa. Anh hét toáng lên. Vợ anh không biết từ lúc nào hai mắt tròn xoe nhìn anh cảm động.

Sau cơn mưa, anh có một gia đình trọn vẹn. Vợ hiền con thơ. Dù đi đâu anh cũng chỉ mong về nhà. Thằng nhỏ là niềm vui, hạnh phúc của anh. Nhưng khổ thay cứ trở trời là lại khò khè không thở được. Vợ anh cứ phải túc trực luôn luôn. Nhiều đêm cả hai thức trắng chỉ để nghe tiếng thở khó nhọc lúc nào cũng như mắc nghẹn tắc ứ. Tiếng thở đứt quãng ấy nó đã theo anh suốt cả trong những giấc mơ. Anh sợ cái giây phút mong manh.... Con anh, nhịp thở chỉ được tính trong khoảnh khắc.

Cụ Lục vỗ vai anh:

- Thằng Lang nói gì với cậu thế?

- Không gì!

- !!!

Cụ cười khẩy:

- Nên dè chừng nó.

Anh ậm ừ cho qua chuyện rồi và nốt miếng cơm cuối cùng. Anh vắt áo lên vai ra ngã ba chợ Vại. Mấy tay xe ôm nằm ngả lưng trên xe. Vài tên bốc vác chụm đầu vào gốc cây, chúi mũi vào những quân xanh đỏ. Chúng ham mê trò này lắm! Làm được mấy đồng thì chơi bạc. Lần đầu xuống () anh thấy trò đó cũng hay hay. Thỉnh thoảng đợi việc anh cũng lại gần theo dõi. Nhưng anh không có tiền nên bị bọn nó đuổi. Nó nhỏ một bãi nước bọt vào mặt anh rồi gắt:

- Biển mẹ chúng mày đi. Không có tiền lớn vờn đây làm gì!

Mấy tên thắng bạc được thẻ thì cười hô hô.

Anh không bao giờ dám dính vào mấy trò đó. Phần vì miếng cơm manh áo phần vì sợ. Làm được đồng nào anh cho vào túi buộc hằn lên người. Tối ngủ

anh ôm chặt, cuối tháng gửi về cho vợ.

Ngã ba chiều ít việc. Anh vò nát chiếc mũ mà vẫn chưa thấy chủ đón thợ. Cụ Lục ngồi mãi phía xa hai tay vẫn thoăn thoắt làm việc. Mắt thỉnh thoảng lại dõi theo anh. Đám bạc đã tan sau gốc cây. Một thằng nào đó hết tiền xoay ra chửi tục om tỏi, rồi cà khía đánh nhau. Thật khốn nhục khi đã cùng cảnh nghèo đói lại quay sang cắn xé nhau. Tên đầu trọc hậm hực:

- Thua keo này ta bày keo khác.
- Câm mồm đi! Không có tiền đừng có nói vãi.
- Ủ được rồi xem!

Chúng khục khặc, hậm hực nhau như những con thú hoang. Hàn vẫn đứng nhìn, thỉnh thoảng nhìn xa xa xem có ai đón thợ. Tên thua bạc bị cả bọn đuổi buồn tình ngồi phệt ngay xuống đất miệng lảm bảm:

- Bớ mày đen nốt keo này thôi.
- Hé hé.

Một tên chuyên bán thuốc Lào ở chợ Vại cười chua như giấm mách nước.

- Thôi! tối gặp Lang đại ca là mai có tiền phục thù.

Mắt tên thua bạc sáng rực lên nó cầm một mẩu đá ném thẳng xuống mặt hồ rồi vỗ đít đi thẳng.

Chỉ còn ít ngày nữa là bão về. Thành phố cũng đang chịu những ảnh hưởng của cơn cuồng phong. Mọi người đua nhau đi mua sắm dự trữ một lượng thức ăn lớn. Sẵn sàng nghênh chiến khi bão về. Có tiền có khác, họ chẳng sợ gì. Chỉ có gia đình anh là khốn khổ. Vợ anh giờ này chắc đang mài miết cột lại nhà buộc bện lại mọi thứ. Chiều tối thì nhìn ra xa hong hóng đợi anh về. Anh thấy trong người còn cào. Vắt chiếc áo bảo hộ lao động lên vai anh quay sang phía cụ Lục.

- Cụ cho cái đài to lên một tí.
- Thế thôi! Nó hết pin rồi, có gì tao thông báo sau.

Hàn đang đợi khách thì Lang đến. Hấn vỗ mạnh vào vai khiến anh giật nảy mình.

- Chú đạo này làm ăn tốt chứ?
- Không ăn thua, được vài cân gạo nuôi cháu thôi.
- Anh thấy chú cũng tin được nên mời chú đi theo hàng. Bão sắp về làm ăn cũng dễ. Tối nay đi được không?
- Tôi chỉ quen việc nạo cống, bốc vác biết gì mà theo hàng. Anh tìm người khác vậy.
- Cứ suy nghĩ kĩ đi đừng trả lời vội. Tớ đợi!

Hàn vẫn còn nghe thấy Lang nói với theo khi khách đón anh đi thông cống. Anh cũng đang phân vân vì lời mời của tên mắt hình hạt khế.

Anh về khi mâm cơm còn chup lồng bàn. Cụ Lục ngồi bên chiếc radio cũ nát. Miệng vẫn lẩm bẩm giai điệu ca trù quen thuộc. Không biết từ khi nào hình ảnh cụ Lục đã trở nên thân thuộc đối với anh. Mỗi tối khi đi làm về nhìn thấy cụ Lục ngồi nghe đài và cặm cụi bên những đôi giày cũ anh thấy thương thương. Cụ thích hát ca trù nên thỉnh thoảng cụ vẫn ngồi hát. Tiếng hát phát ra từ xóm nghèo lại càng thâm thúy. Nghĩ về bản thân mình anh càng thấy tủi. Cũng từng là người lính, từng một thời vẻ vang trong quân ngũ với những chiến công hiển hách. Chiến tranh kết thúc, anh cắt bỏ bộ quân phục dưới đáy ruộng trở về làm một người nông dân bình dị. Cái nghèo, cái đói và bệnh tật đã khiến anh phải xa gia đình, bôn ba nơi đất khách quê người đầy sóng gió. Nhiều lúc anh thấy thương cụ Lục, thương chính bản thân mình.

Cụ ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Về rồi hả? Cơm đi!

Anh ngồi vật xuống nền. Mồ hôi vã ra như tắm. Cuối dãy nhà mấy tên phụ nề vẫn chúi mũi vào những quân xúc xắc màu. Bọn chúng thỉnh thoảng lại cười rít lên. Tiếng cười át luôn cả giọng hát liêu xiêu của cụ Lục. Được một

lát, cụ quay sang nói như thông báo:

- Bão đang trở ra. Còn hai ngày nữa là tới Nam Trung Bộ. Cậu thu xếp mà về.
- Vâng tôi cố thêm ngày nữa để sau bão lợp lại cái bếp.

Nửa đêm, mấy tên phụ nề về. Chúng cầm theo một con gà, một ít đồ nhấm và một can rượu. Bọn chúng đã đánh chén từ bên ngoài khi một thằng thẳng bạc. Cả lũ bày ra mời thêm Hàn và cụ Lục. Anh ngần ngại không theo nhưng thấy cụ Lục nháy mắt nên anh cũng làm vài chén. Có rượu vào anh ngủ nhanh chóng. Nhưng những hình ảnh quen thuộc lại xuất hiện. Anh thấy mình có rất nhiều tiền. Xung quanh anh mọi thứ vẫn như vậy, những cảnh đánh chém, chửi rủa om tỏi. Rồi anh thấy vợ đang hong hóng đợi mình về. Thằng con anh xuất hiện với làn da xanh xao. Nó không thở được cứ nằm thoi thóp bên tấm mền đã cũ nát. Nó cứ thở khò khè đứt quãng, thi thoảng lại nấc lên khó nhọc. Anh cầm tiền rồi ôm con chạy nhưng dường như nó yếu lắt bàn tay nó nắm vào áo anh lỏng dần rồi trơn tuột. Anh òa khóc....

Anh giật mình tỉnh giấc. Giấc mơ còn vảng vất khi anh đứng đợi khách. Cụ Lục gất:

- Người giời à! Khách gọi!
- Vâng tôi đi.

Nếu không có gì thay đổi thì đêm nay anh sẽ lên tàu về quê. Thằng nhỏ trong căn hộ bi bô nói với người đàn bà vừa đón anh về làm:

- Mẹ ơi sắp có bão.

Người đàn bà có vẻ bức dọc. Chị ta đang chú tâm vào việc soạn lại đồ. Miệng không ngừng lẩm bẩm.

- Năm nào mà chả bão. Lại đi toi một ngày làm không lương. Bão gì mà bão suốt.

Người đàn bà chỉ đưa cho anh nửa giá thỏa thuận ban đầu. Anh ngõ ngang

và hỏi lại thì mẹ ta đốp chát.

- Chỉ có thể thôi, tôi chiết đi cái phần anh làm thùng viên gạch nền. Một viên gạch mà không đáng tiền hay sao. Ở đây cái gì cũng được tính bằng tiền hết.

Nói rồi mẹ đàn bà giở ví ra. Bà ta cứ đếm đi đếm lại mấy chục ngàn. Trả thừa một ngàn mà bà ta cứ nhất quyết phải bắt thằng con vào cầm tiền lẻ ăn sáng ra để trả cho anh. Thằng nhóc dễ thương chạy thực mạng lên cầu thang rồi chạy xuống. Bàn tay non nớt múp míp của nó vo những đồng tiền lẻ nhàu nhĩ đưa cho anh. Bà mẹ giật lấy chỉ đưa trả đúng một tờ.

Chưa kịp định hình thì mẹ đàn bà xô thằng con vào trong nhà rồi sập cửa lại. Anh thấy cổ họng mình đắng ngắt. Cầm mấy đồng tiền công nhàu nhĩ anh lủi thủi về xóm trọ cũ nát. Anh nhanh chóng xếp mấy bộ quần áo vào cái túi nilông. Lấy nốt tiền công bị cúp cho vào túi anh mới giật thót mình. Cái túi không còn nữa. Anh cuống cuống lột tung cái áo đang mặc. Cảm giác trống hoác khiến anh hụt hẫng. Anh sục sạo như một thằng điên. Trong đầu anh chỉ nghĩ đến cái túi ấy. Nó ở đâu? Rơi khi nào? Rơi khi anh ngủ hay khi anh làm nốt buổi cuối. Anh vớ lấy chiếc xe đạp lao thật nhanh trên đường.

Người đàn bà khi trả tiền công cho anh đã kì nhều vài đồng tiền lẻ. Bà ta hãy còn đứng ngay cổng. Anh hỏi gấp:

- Xin hỏi tôi có quên...
- Quên nhớ gì! Ra khỏi nhà thì biến.

Anh chưa kịp nói thêm câu nào thì cánh cửa sắt đã đóng chặt. Anh thúi thúi quay trở lại. Cụ Lục đứng ngay đầu ngõ. Hai tay chấp đàng sau đi đi lại lại. Bộ dạng có vẻ sốt sắng.

- Đi đâu giờ mới về. Bão đang ra.
- Cháu mất hết rồi!
- Mất gì?

- Túi tiền!

Ánh mắt cụ Lục thoáng bối rối rồi cũng bình tĩnh trở lại.

- Tìm kĩ chưa?

- Kĩ rồi! Không thấy.

- Nghĩ lại xem mất ở đâu?

- Nhà buổi chiều làm. Chắc tuột ở đây.

Cụ lục thở phào rồi nói như quát:

- Thôi ăn đi. Mai về quê. Bão ra rồi.

Tiếng radio xè xè như cào vào ruột anh đau nhói. Anh vớ nửa can rượu đem qua còn. Ngửa cổ anh tu cạn sạch. Men ngấm ruột gan anh bỏng rát. Anh nằm vật xuống. Trước mắt anh là những đồng tiền đủ màu sắc. Có khi anh lại thấy nó giống viên xúc sắc. Rồi anh thấy xung quanh anh. Tiền chất đông lạo xạo. Rồi anh thấy vợ anh đang ẵm con anh chạy trong bão. Một giọt nước mắt vô tình rơi. Cụ Lục nói như người có lỗi:

- Mất thì thôi! Coi như của đi thay người.

Anh không còn nghe thấy gì nữa. Đầu anh lúc này là những hình ảnh rất lạ. Tiếng ca trù lớn vồn trong óc anh.

Ngã ba chợ Vại vắng hơn mọi khi. Một số cũng quần gói về quê tránh bão. Một số ở lại không có việc cũng xếp thành đồng ngồi nhàn rồi. Ruồi đậu mép cũng không buồn xua. Nếu không mất cái túi có khi anh đã về nhà rồi. Anh phải cố nốt buổi này để lấy tiền về. Coi như hai tháng qua anh đi kiếm miếng cơm chín, làm không công. Cứ nghĩ như thế lòng anh quặn lại. Đời nó bạc như thế đấy. Anh nhở một bãi nước bọt cắn hận.

- Làm chuyển hàng cuối năm không?

Lang vẫn còn lớn vồn quanh đây. Bộ mặt nhăn nhúm của nó tái ngắt thật tội nghiệp. Anh quay sang nhìn cụ Lục. Thấy cụ cúi gằm vực mặt vào hai đôi giày đen bóng.

- Ở đâu? Máy giờ.
- Hai giờ. Bến cóc.

Cụ Lục xếp hành lí về theo anh. Cái lưng mỏng trong bộ quần áo nâu thật tội nghiệp. Hàn nghĩ chắc cụ biết anh như đang chuẩn bị làm gì. Nhưng đường cùng rồi anh không thể làm khác. Anh ngồi rít thuốc khan đợi hàng. Mắt vẫn dõi theo chiếc radio thỉnh thoảng lại rú lên vì mất hướng.

Anh giật mình thức dậy khi bốn bề đã im ắng. Nhìn đồng hồ. Gần hai giờ sáng. Anh với chiếc áo đi ra bến Cốc. Tiếng gió thổi vù vù, không gian khản đặc. Anh bước nhanh chân ra đến nơi thì thấy mọi người chạy nhón nháo không có dáng vẻ một cuộc bốc hàng lậu. Có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó. Anh thấy mấy tên xe ôm và tên phu nề cũng ở đó. Chúng lớn vờn như ma. Anh túm áo một tên hỏi:

- Bốc hàng chưa?
- Cầm mồm đi. Khéo mà vạ miệng.

Đến gần hơn anh thấy thằng Lang ngồi bệt xuống đất. Cái mặt tái ngắt của nó trông đến tội nghiệp. Đám đông xúm lại nó và hỏi dồn.

- Mất hết à!

Lang không nói được nữa. Một tên đi theo nói hộ.

- Mất hết. Cụ Lục và năm anh em còn lại bị công an tóm rồi.

Anh hoảng hốt. Hỏi như sắp khóc:

- Sao lại thế?

Không ai chú ý đến câu hỏi của anh. Bọn họ đang túm tụm bàn về sự việc khi nãy. Một tên đứng lên nói oang oang.

- Chắc chắn phải có tay trong nếu không thì không thể nào bị bắt. Có ai nhìn thấy thằng bán nước không? Công an chứ ai. Nhìn là biết nhưng lão Lang tham. Mà tham thì thâm hé hé.

Hàn lao nhanh về xóm trọ. Chiếc ra-đi-ô khi anh vội đi vẫn chưa tắt réo rắt

bản ca trù. Anh lại thì thấy không tin vào mắt mình nữa. Cái túi tiền. Nó nằm ngay trong hòm đồ của cụ Lục. Anh vội kiểm tra không thiếu một đồng. Trong kèm theo mẫu giấy ghi những dòng nguệch ngoạc: “ Cậu cầm lại tiền. Về quê. Chuyến hàng lần này sẽ bị bắt. Tớ xin lỗi.” Anh chợt hiểu ra mọi sự. Cuốn gói mọi thứ anh ra ga về quê. Ga ầm ầm chen chúc. Mọi người đang cuống cuống thì chợt im bật. Tiếng cô phát thanh gấp gáp: “ Tin khẩn cấp! Bão đã chuyển hướng ra biển Đông. Các tỉnh ở khu vực duyên hải an toàn...”